

Päikesetõus Firenzes

romaan

KATHLEEN REID

Originaali tiitel:
Kathleen Reid
Sunrise in Florence
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Tegelaskujud on osaliselt ehtsad, osaliselt fiktiivsed. Kui välja arvata reaalsed ajaloosündmused ja isikud, on kõik teoses avaldatud juhtumid, kirjeldused, dialoogid ja arvamused autori kujutlusvõime vili, mida ei saa võtta tõena.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Sunrise in Florence © 2019 Kathleen Reid. Original English language edition published by Koehler Books 3705 Shore Drive, Virginia Beach, VA, 23455, United States. Arranged via Licensor's Agent: DropCap Rights Agency. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E08386120
ISBN 978-9949-82-643-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. peatükk

KUI ROSE EESUKSEST VÄLJA astus, kinkis tema ülemus, Bellfieldi Akadeemia direktress Catherine Oberlin talle kallistuse.

„Mul on sinu pärast väga hea meel, kullake. Sind ootab imeline seiklus.“

„Sa ei kujuta ette, kui palju see mulle tähendab, Catherine. Mul oli väga raske seda otsust vastu võtta.“

„Arusaadav. Olen pettunud, et sinust ilma jääme. Sind ootab elus uus peatükk, aga Bellfieldis oled alati teretulnud. Sa oled suurepärane õpetaja.“

„Aitäh, Catherine.“

„Õnneks soostus Zoey meie ettepanekul põhikooli dekaaniks hakkama. Oleme selle üle väga rõõmsad.“

„Väga hea uudis!“ kostis Rose ja tundis magusvalusat kihvatust. Hirmuäratav oli loobuda kindlast töökohast ja ametikõrgendusest olukorras, kus tal puudus kindel plaan. Selliste vastakate tunnetega suundus ta koolilinnakust vähem kui kvartali kaugusel asuvasse kohvikusse late järele, mis pidi aitama päevale hoo sisse lükata.

„Rose?“ ütles tuttav meeshääl tema selja tagant järjekorrast.

Rose pööras ümber ja sattus silmitsi Ben Pierce'iga, keda polnud juba aastaid trehvanud.

„Ben,“ pomises ta ärevalt, sest mehe pähklikarva silmad avaldasid talle erilist mõju. „Kuidas läheb? Arvasin, et oled New Yorgis.“

„Kolisin paari nädala eest siia tagasi,“ vastas mees laia naeratu-sega, justkui olnuks tegemist Charlottesville’i kõige paremini hoitud saladusega.

„Ah soo, tore,“ kohmas Rose juhmilt, oskamata midagi targemat vastata. Tal hakkas kõhus keerama, sest talle meenus üks ammune videvik liivarannas, kui nad alles keskkoolis käisid. Tolle suudluse kirglikkust ja erilist mõju, mida noormees talle avaldas, ei unusta ta iialgi.

Mõlemad olid üles kasvanud samal tänaval ja Ben oli keskkooli ajal Rose’i esimene armastus. Et nende vanemad olid sõbrad, oli Rose’i ema aastate jooksul teda Beni elu üksikasjadega kursis hoidnud. Rose’ile meenus, et Ben oli roninud edukalt Kilimanjaro tippu, läbinud New Yorgi maratoni vähem kui kolme tunniga ja käinud igal talvel Wyomingis Jackson Hole’i lumistel nõlvadel suusatamas. Ja mis kõige olulisem: ta oli abiellunud modelliga ning saanud tütre. Paari keerulist lahutust olid kajastanud kõik kollase meedia väljaanded, mida Rose’i ema Doris kullipilgul jälgis.

Beni selja taga seisev naine kõhatas, mispeale Rose tagasi maa peale tuli ja kiiresti late tellis. Kuni ta kõrvalleti juures kannatlikult tellimuse täitmist ootas, avanes tal võimalus silmanurgast Beni täiuslikku profiili, vabaajapükse ja plätusid piielda. Kui mees kassapidajaga suheldes naeratas, mõtles Rose: *Ta on veelgi nägusam, kui ma mäletasin.* Praegu oli Ben kolmekümneaastane edukas ettevõtja.

Teismeea meenutamine pani Rose’i põsed roosatama. *Ben on lihtsalt viisakas*, manitses ta end, otsis välja iPhone’i ja hakkas e-kirju lugema, et ei peaks meest jõllitama.

„Kuule, oleksid võinud lasta mul endale välja teha,“ ütles Ben ja astus tema kõrvale.

„Pole tarvis,“ rehmast Rose ja rüüpas auravat kohvi. Nähtavasti kleepus piimavaht tema ülahuulele, sest mees sirutas käe ja pühkis muretult tema suud, justkui olnuks nende vahel endine side. Rose’i imestunud

pilku nähes puhkes Ben naerma ja lausus: „Vabandust, ma ei suutnud kiusatusesele vastu panna. Olid alati nii armsake ja nüüd oled järsku naisseks sirgunud.“ Mees vakatas, silmitses Rose'i ja lasi pilgul liigagi pikalt tema rangluudel puhata. „Ma tulin ainult suveks,“ teatas ta. „Teen raamatu jaoks uurimistööd.“

„Sa oled kirjanik? Viimati kuulsin, et juhid Wall Streetil riskifondi.“

„Selle äri müüsin juba kaks aastat tagasi maha – liiga palju ahneid inimesi ümberringi,“ naljatas mees. „Tõepoolest, pärast ligi kümmet aastat finantsvaldkonnas töötamist sain aru, et ma ei naudi seda, ja otsustasin kannapöörde teha. Teen uurimistööd Thomas Jeffersoni käsitleva raamatu jaoks ja tulin koju kirjatööd tegema. Mu elu on kõvasti muutunud. Kuidas sinuga lood on?“

„Sa kindlasti ei usu, aga ma õpetan siinsamas lähedal Bellfieldi Akadeemias kunstiajalugu.“

„Ahhaa, Bellfieldi lövid. Vean kihla, et midagi ei ole muutunud.“

Beni märkus tabas hella kohta. Loomulikult polnud selles lõunapoolses väikelinnas, kus etteaimatavus oli elu nurgakivi, midagi muutunud.

„Kuule, ma pean nüüd minema. Oli rõõm jälle kohtuda.“

„Sinuga samuti. Loodan, et viid mind kohalike oludega taas kurssi,“ sõnas Ben, saatis Rose'i ukseni ja avas selle viisakalt.

„Muidugi. Tšau!“ kinnitas Rose ja hakkas sörkima. Ta ei teadnud täpselt, miks ta kibeles mehest nii kiiresti eemalduma. Lõppude lõpuks oli tegemist juhusliku kohtumisega. Olgugi et tema pilk lausa puhkas Beni peal, ei tihanud Rose mehega kauem koos olla. Ben oli osa tema minevikust.

Järsku meenus talle, et ta oli kunagi oma poti-viigipuu Beni järgi nimetanud. See äratas ka terve rea muid mälestusi, mis panid Rose'i valjuhäälselt naerma. Ben Pierce oli edukuse sümbol. Ta oli Virginia ülikooli staartennisist. Rose otsustas emale mainida, et oli Beniga kokku põrganud. *Ei, pole mõtet*, taipas ta lõbusalt, sest Doris oli seltskonnakõmuga paremini kursis, kui Rose suutnuks eales olla.

Rose istus töölaua taha kohvi nautima ja sama päeva tunniplaani läbi vaatama. Ruumi sisenes Stacy Billings, seljas siniseruuduline seelik, mida kattis kunstipäraselt pikk valge varrukateta sviiter.

„Teate, preili Maning, minu läbisaamine vanematega paraneks oluliselt, kui te paneksite mulle parema hinde. Nad avaldavad mulle kõvasti survet, et ma mainekasse kolledžisse sisse saaksin.“

„Noh,“ vastas Rose ja hoidis end tagasi, et mitte närviliselt vastata. Tegelikult oleks ta tahtnud nähvata: „Sa teed vist nalja.“ Aga ta lausus hoopis: „Sa ei pingutanud referaadi koostamisel piisavalt. Minu õppeaine ei seisne üksnes heade hinnete saamises, Stacy. Selle eesmärk on avardada sinu teadmisi kunstiajaloos ning õpetada etteantud teemasid uurima ja analüüsima.“

„Enda arvates väärin ma teie aines paremat hinnet kui B. Pealegi ei meeldinud mulle renessansi teemal kirjutada.“

„Saan aru, et oled surve all,“ möönis Rose. „Seoses sellega soovitatakse sul referaadi ümber teha ja keskenduda ühele kunstnikule, näiteks Michelangelole. Jutusta sellest, kuidas ta sai Taaveti kuju jaoks marmoriploki ja tahus valmis ühe kõige erilisematest skulptuuridest, mida Firenze eales nähtud.“

„Kui pikk see peab olema?“

„Noh, kuna täna on viimane koolipäev, siis ootan käesoleva nädala lõpuks kolme lehekülge sinu parima panusega.“

„Kas muudate mu hinde ära?“

„Võib-olla peaksid rohkem õppimisele keskenduma.“

„Minu hinded määravad selle, millisesse kolledžisse ma pääsen, preili Maning.“

„Selge pilt,“ kostis Rose ja tundis kiusatust sarkastiliselt vastata. Stacy-suguste õpilastega oli raske. Tänu sellele tundis Rose, et otsus Bellfieldist lahkuda ja viia täide unistus alustada kunstnikukarjääri, oli õige. *Stacy on ära hellitatud*, mõtles ta. *Võib-olla ma poleks pidanud lubama tal uut referaati kirjutada. See ei muuda tema suhtumist kunstiajaloosse.*

Ta üritas säilitada positiivset suhtumist. Ta oli õpetajatööd tõeliselt nautinud ja lootis, et tema renessanssiarmastus on vähemalt osale õpilastest külge hakanud.

Rose vaatas aknast välja ja märkas imekauneid roosade õitega asaleapõõsaid. *Charlottesville'i kevad on alati kaunis*, mõtles ta ja nuputas, mida tulevik talle toob. Ta oli hirmul, aga ka põnevil.

Viimasele hommikusele koosolekule rutates peatas teda üks parimatest õpilastest.

„Hei, preili Maning!“ hõikas Lori ja kõndis reipal sammul tema juurde. „Õelge, et see pole tõsi!“ ahastas neiu. „Ma ei suuda uskuda, et jätate meid maha.“

„Minagi ei suuda seda uskuda, aga ühel päeval sa mõistad, et elus tuleb aeg-ajalt riskida.“ Rose peatus, et õpilasele otsa vaadata. „Sa võid mulle alati külla tulla.“ Nad kallistasid. „Noh, kuidas su Michelangelo-teemaline referaat edeneb?“

„Lugesin eile õhtul, et Michelangelo uuris surnukehasid, et tema kujud oleksid loomutruumad. Kui jälk!“

Rose kihistas naerda. „See on vaatenurga küsimus, Lori. Ta oli geenius.“

„Kuulge ometi, preili Maning. Ta pidi olema veidrik. Kes ratsutab surnukuuri juurde ja veedab terve päeva laiba kätt uurides, et teada saada, kuidas lihaseid ja veresooni joonistada? Öäkk!“

Rose nägi vaimusilmas Michelangelo Taaveti kuju. Loril oli õigus. Michelangelo uuris tööpoolest laipu ja see oli 15. sajandi Itaalias kiriku poolt keelatud. Kuid üksnes tänu sellele oli Michelangelo võimaline looma ühe kõigi aegade uhkema skulptuuri. Rose nentis, et Lori referaat Michelangelost võimaldab käsitleda Rooma poliitikat ja kunsti veidi põnevamal viisil. Lõppude lõpuks oli Michelangelo tegutsenud Firenze mõjuvõimsa Medici dünastia ja Rooma paavsti taktikepi all. Tema elu ja kunsti mõjutasid just need kaks valitsevat jõudu.

Rose oli „Taaveti“ pildid välja printinud ja jagas need klassis õpilastele laiali. Nagu alati, alustas ta arutelu küsimusega. „Mida teie arvate, kas läheksite täiuslikkuse taotlemisega sellise äärmuseni?“

„Kui suudaksin luua midagi nii kaunist,“ vastas Christine, „siis kahtlemata kaaluksin seda. Aga kui hästi järele mõelda, on see üpris rõve.“

„Lori, sa panid mind täna hommikul mõtlema. Miks see sind nii väga kohutab?“

„Preili Maning. Päriselt? Te tahate sellest rääkida...“

Kõik naersid.

„Jah, tahan,“ kinnitas Rose.

„Ma lihtsalt ei mõista,“ lausus Lori. „Ma pole kindel, et mina millegi vastu nii suurt kirge või tõmmet tunnen. Michelangelol tekkisid terviseprobleemid, sest ta veetis aega surnute seltsis.“

Sherry torkas vahele: „Ilmselgelt oli Michelangelol annet ja ta tegi seda, mis on elutruude kujude loomiseks vajalik. Just see muutiski ta eriliseks ja sellepärast me räägime temast tänapäevalgi.“

„Kui kaugele oleksite teie valmis oma kire nimel minema?“

Rose muigas häbelikult. Talle turgatas pähe, et sageli tuleb soovide täideminemiseks riskida. Tema silme ees vilksatas rõduvaatega korter Itaalias. Ta istus oma laua taha.

„Loodetavasti suhtute teie kõik uurimistöö kirjutamisse nii suure kirega, et olete valmis täiuslikkuse saavutamiseks rohkem vaeva nägema.“

Õpilased oigasid kooris.

„Me hakkame teist puudust tundma, preili Maning,“ ütles Lori armsalt. „Mina armastan teie tunde.“

„Mina ka,“ ütlesid tüdrukud kooris.

„Ma loodan, et jääte kõik minuga ühendust hoidma,“ sõnas Rose rõõmsalt. „Kui olen endale kodu ostanud, saadan teile oma aadressi, et teaksite, kust mind leida.“